

Č. 9294.

Stavební právo (Morava): Ustanovení stavební čáry jest nezbytným předpokladem stavebního povolení.

(Nález ze dne 27. května 1931 č. 8298).

V ě c : Josef a Anna J. v P. (adv. Dr. L. Wertheimer z Přerova) proti moravskému zemskému výboru (za zúč. obec Z. adv. Dr. Jan Žáček z Brna) o stavební povolení.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Výměrem ze 17. února 1928 odepřel starosta města Z. st-lice Anně J. povolení k postavení jednopatrového domu na pozemku č. parc. . . . ve Z. z důvodu, že zamýšlená stavba jest v rozporu se zájmy veřejnými, pokud se týče zdravotními, ježto pozemku, na němž má býti postavena, potřebuje obec pro účely tělovýchovné. Rekursu, oběma dnešními st-li proti tomu podanému, nevyhovělo městské zastupitelstvo usnesením z 9. března 1928 z důvodu rozhodnutí stav. úřadu I. stolice a další jejich rekurs zamítl mor. zv nař. rozhodnutím proto, že pro projektovanou stavbu není pravoplatně určené stav. čáry a že již z tohoto důvodu nebylo pro udělení žádaného stav. povolení zákoného předpokladu.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — — —

Stížnost napadá rozhodnutí zv-u po stránce procesní především v tom směru, že žal. úřad neměl se zabývatí tvrzeným nedostatkem právního předpokladu stav. povolení, t. j. nedostatkem stav. čáry, když touto otázkou nižší stolice stavební se nezabývaly, odepřevše žádané stav. povolení jedině proto, že pozemku potřebuje obec pro účely tělovýchovné, tedy z důvodu zcela jiného než zv. V tom tkví po názoru stížnosti vlastně nepřipustná reformatio in peius. — Nss nemohl se s tímto stanoviskem stížnosti ztotožniti.

Vyšší stolice stavební není pouhou instancí kasační, nýbrž rozhoduje podle § 136, II-2 mor. stav. řádu ze 16. června 1894 č. 64 z. z., ve znění zák. ze 16. června 1914 č. 44 z. z., ve věci samé a může, uzná-li to za potřebné, i řízení doplniti. Může se tedy v zásadě zabývatí i jinými právními překážkami stav. konsensu, než ke kterým přihlédly stolice nižší, a není normy, která by jí zásadně bránila odepřítí stav. povolení z jiného důvodu, než ze kterého je odepřely instance nižší. To platí zejména tam, kde jde o kogentní předpisy stav. řádu, dané v zájmu veřejném, jakouž jest beze vší pochybnosti i předpis § 18 mor. stav. řádu, požadující před udělením konsensu ustanovení stav. čáry a úrovně výškové. Tato procesní zásada, v judikatuře všeobecně zastávaná (srv. na př. nál. Boh. A 523/20, 2270/23, 2573/23, 3401/24, 5215/25), došla také pozitivního výrazu v § 81 vl. nař. o řízení správním č. 8/28, jenž jest jen formulací procesního pravidla praxí ustáleného — — — —

Zbývá tedy jen otázka meritorní, zdali žal. úřad právem vyslovil, že pro pozemek st-lů nebyla usnesením obecního zastupitelstva z 22. dubna 1927 stav. čára ustanovena. Zkoumaje toto usnesení, nemohl nss především přehlédnouti do očí bijící různost dikce v něm použité ohledně pozemku parc. č. na jedné straně a pozemku parc. č. na straně druhé. Již tato odlišná dikce o sobě ukazuje, že v každém z obou projednávaných tu případů šlo o něco podstatně jiného. Lze-li totiž ve výroku o pozemku druhém spatřovati definitivní ustanovení čáry stavební, není tomu tak, pokud jde o výrok ohledně pozemku prvního. Byloť tímto poslednějším výrokem jasně vysloveno, že stav. čára, jak byla navrhována st-li, se neschvaluje a mimo to byla jím již jen zcela povšechně určena čára regulační pro ulici zde projektovanou. Tuto čáru regulační nelze však ztotožňovati s čárou stavební v techn. slova smyslu, neboť účel a právní význam aktu určení stav. čáry záleží, jak je patrné z § 18 stav. řádu, v tom, že se jím stanoví hranice mezi plochou věnovanou komunikacím veřejným a plochou určenou k zastavění, a že se jím vymezuje, jak má stavba ve vztahu k přilehlému veř. prostranství býti situována.

Z cit. usnesení obecního zastupitelstva nemohli by ostatně st-lé pro své stanovisko dovozovati nic ani tehdy, kdyby výrok tento připouštěl výklad dvojí, neboť pak bylo by bývalo jejich věcí, aby nejasnost usnesení, jež připouští výklad jim nepříznivý, odstranili cestou opravného prostředku, což však neučinili.

Poněvadž pak ustanovení stav. čáry jest podle § 18 stav. řádu vskutku nezbytným předpokladem stav. povolení, nepřičí se zákonu, když žal. úřad pro nesplnění tohoto předpokladu stav. povolení st-lům odepřel. Má tedy rozhodnutí, jímž se z tohoto důvodu stav. povolení odpírá, dostatečnou oporu v zákoně. Je proto lhostejno, že stížnosti sluší přisvědčiti v tom, že nedostatek parcellačního a polohového plánu sám o sobě by odepření stav. povolení ospravedlniti nestačil. —

Stížnost arci také ještě vytýká, že žal. úřad přešel mlčením některé námitky, uplatňované v rekursu st-lů z usnesení měst. zastupitelstva, zejména, že jako znalci a členové nemají býti ke komisím povolávány osoby závislé na firmě B-ově, v jejímž zájmu jest postavení stadionu, dále že věc nebyla řešena na radnici, nýbrž dojednána v továrně jmenované firmy, jejíž zaměstnanci mají na radnici většinu a majorisují pak členy druhých stran, že pozemky st-lů jsou výhodné právě pro domy obytné, a konečně že stadion může býti zřízen jinde, a že většina občanů nemá na něm zájmu. Okolnosti právě zmíněné nemohou však na právní posici st-lů míti vlivu, neboť skutečnost, že pro projektovanou stavbu není pravoplatně ustanovené čáry stavební, je za všech okolností nepřekonatelnou překážkou udělení stav. povolení, takže i kdyby se všechny výtky právě zmíněné objevily důvodnými, nemohla by tím právní překážka, jež brání projektovanou stavbu povolit, býti odstraněna. Není proto podstatnou vadou řízení, když žal. úřad rekursních námitek právě zmíněných si nepovšiml.